

Arrest

nr. 86 203 van 24 augustus 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 5 maart 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, van 21 februari 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 21 februari 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat T. DE KEUKELAERE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. VAN DE VELDE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, komt op 21 maart 2011 België binnen en dient een asielaanvraag in op 21 maart 2011.

Op 27 mei 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 12 oktober 2011 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 30 november 2011 nr. 71 262 worden aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 19 januari 2012 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 19 januari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Op 13 februari 2012 dient verzoeker een derde asielaanvraag in.

Op 21 februari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten J. A. E.

geboren te B. , op (in) 25.10.1981

en van nationaliteit te zijn: Gambia

die een asielaanvraag heeft ingediend op 13/02/2012

Overwegende dat de betrokkene op 21 maart 2011 een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 28 maart 2011 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 30 mei 2011 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 30 november 2011 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 19 januari 2012 een tweede asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing tot weigering van inoverwegingname werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 19 januari 2012. Overwegende dat de betrokkene op 13 februari 2012 een derde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een arrestatiebevel naar voren brengt dd. 10.04.11 waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene dit document reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een geboorteakte naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene dit document reeds naar voren bracht tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een attest uit 1977 naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene dit document reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een brief van zijn zus naar voren brengt over de problemen die hij in zijn land van herkomst gehad zou hebben waarbij opgemerkt moet worden dat informatie van familie van de betrokkene geen officieel door de autoriteiten opgestelde verklaring vervangt, dat het een volkomen getypt document is, dat het dan ook eender waar, eender wanneer, door eender wie opgesteld kan zijn, dat het een gesolliciteerd karakter heeft, dat het geschreven kan zijn op aanvraag, dat de betrokkene een dergelijke brief reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een enveloppe naar voren brengt waarin documenten verstuurd zouden zijn waarbij opgemerkt moet worden dat een enveloppe enkel is wat ze is, een enveloppe, een bewijs dat iets werd verstuurd zonder aanduiding van wat werd verstuurd. Overwegende dat de betrokkene vijf ondersteuningsbrieven naar voren brengt van mensen die verklaren hem te kennen waarbij opgemerkt moet worden dat brieven van kennissen geen officieel door de autoriteiten opgestelde verklaring vervangen, dat ze een gesolliciteerd karakter hebben, dat ze geschreven kunnen zijn op aanvraag, dat de betrokkene dergelijke brieven reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene opnieuw ingaat op de redenen die hij gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze verklaringen reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat hij niet terug kan keren omdat hij vreest voor zijn leven waarbij opgemerkt moet worden dat deze verklaringen terugslaan op de redenen die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties, dat de betrokkene de conclusies van de Belgische asielinstanties niet weerlegt. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een

gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“° Schending art. 51/8 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

° Schending van art. 57/7ter van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

° Schending van artt. 1, 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

° Schending van het redelijkheidsbeginsel, alsook het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod op machtsoverschrijding.

Doordat

1. Overeenkomstig art. 51/8 Wet van 15.12.1980 is de bevoegdheid van verweerster louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in art. 48/3 Wet van 15.12.1980, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4 van diezelfde Wet.

Verweerster mag bij deze beoordeling niet zelf oordelen of de ernstige aanwijzingen de aangevoerde vrees voor vervolging of voor een reëel risico op schade kunnen gronden of niet.

Zij kan enkel oordelen of er al dan niet gegevens in de zin van art. 51/8 Wet van 15.12.1980 worden aangebracht waardoor alsdan haar bevoegdheid is uitgeput.

Derhalve kan verweerster een tweede asielaanvraag niet weigeren om in overweging te nemen wanneer zij van oordeel zou zijn dat de nieuwe gegevens de beweerde vrees voor vervolging of het beweerde risico op ernstige schade niet kunnen gronden.

Dergelijke appreciatie van de aangebrachte nieuwe gegevens kan niet gebeuren in de fase van de overwegingneming van een nieuwe asielaanvraag (RvS. 13 december 2011, nr. 216.840; stuk 4).

2. Elke administratieve beslissing moet gegrond zijn op pertinente en toelaatbare motieven.

De uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr.144.471).

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte op een “afdoende” wijze de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

3. Enkel het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om het vluchtelingenrelaas te beoordelen overeenkomstig art 57/7ter Wet van 15.12.1980 indien de vreemdeling niet in staat is om zijn relaas aan de hand van stukken te bewijzen.

Terwijl

1. Verzoeker diende een derde asielaanvraag in aangezien hij andermaal over nieuwe elementen en documenten beschikt welke zijn aanvraag verder staven.

Meer bepaald legt hij een aantal brieven over van zijn zus, vrienden en kennissen welke op eer verklaren dat verzoeker homoseksueel is.

Bovendien legt verzoeker bijkomende documenten over om zijn identiteit te kunnen bewijzen.

Dit arrestatiebevel toont de gegrondheid van de asielaanvraag van verzoeker aan.

Immers blijkt uit dit document dat verzoeker wel degelijk nationaal wordt gezocht voor zijn homoseksuele geaardheid en hij dus wel degelijk zijn land van herkomst diende te ontvluchten.

Bovendien dateert dit document van na zijn vlucht zodat hij toch onmogelijk daarvan kon op de hoogte zijn geweest op het ogenblik van zijn asielaanvraag. Het pas naar aanleiding van telefonische contacten met zijn vriend L.C. (wiens vader politieofficier is) dat hij kennis kreeg van het arrestatiebevel.

Evenwel weigert verweerster de derde asielaanvraag van verzoeker in overweging te nemen omdat zij van oordeel is dat de overgelegde stukken een gesolliciteerd karakter hebben waarvan de echtheid niet kan worden gegarandeerd.

Deze documenten – en de eraan ten grondslag liggende feiten – zijn nieuw en relevant voor de beoordeling ten gronde van de asielaanvraag. Bovendien dienen deze documenten verder op hun inhoud te worden onderzocht, hetgeen enkel de bevoegdheid is van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Immers was verzoeker er tijdens zijn tweede asielprocedure niet van op de hoogte dat een (nieuw) arrestatiebevel tegen hem was uitgevaardigd.

Anderzijds werd door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geen geloof gehecht aan de homoseksuele geaardheid van verzoeker. Door de overlegging van de niet minder dan 6 brieven, waaronder één brief van het Sociaal Huis (...) – wordt minstens een begin van bewijs geleverd dat verzoeker wel degelijk homoseksueel is.

Het is precies het bewijs van zijn geaardheid welke essentieel is bij de beoordeling van zijn asielaanvraag.

Verweerster was er derhalve toe gehouden om de asielaanvraag door te sturen naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Daarentegen gaat verweerster in de bestreden beslissing de nieuwe gegevens zelf inhoudelijk beoordelen om vervolgens te oordelen dat de aanvraag niet in overweging kan worden genomen.

Nochtans is haar bevoegdheid beperkt tot het beoordelen of er al dan niet nieuwe gegevens worden overgelegd. Zij mag daarentegen niet de inhoud van nieuwe documenten gaan beoordelen, hetgeen zij in casu wel doet.

De Raad van State heeft in haar recent arrest dd. 13.12.11 een beslissing van de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen in deze zin vernietigd aangezien laatstgenoemde impliciet maar zeker aannam dat verweerster een nieuwe asielaanvraag kan weigeren in aanmerking te nemen wanneer de nieuwe gegevens de beweerdte vrees voor vervolging of het beweerdte risico op ernstige schade niet kunnen gronden:

“Door ervan uit te gaan dat de minister of diens gemachtigde kan weigeren een nieuwe asielaanvraag in aanmerking te nemen wanneer het aangehaalde nieuw element niet genoegzaam wordt bewezen door de aangebrachte stukken, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beperkte beoordelingsbevoegdheid van het bestuur miskend en zodoende artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet geschonden.”

In casu is de beslissing van verweerster gebaseerd op het feit dat het overgelegde documenten een gesolliciteerd karakter hebben zodat de echtheid ervan niet kan worden gegarandeerd.

Derhalve gaat verweerster deze documenten aan de hand van de inhoud ervan en door toetsing aan het (oorspronkelijke) asielrelaas beoordelen op zijn geloofwaardigheid.

Hierdoor treedt verweerster in de beoordeling van de inhoud van de tweede asielaanvraag zodat zij haar bevoegdheid toegekend door art. 51/8 Vreemdelingenwet overschrijdt.

2. Verweerster schendt de formele motiveringsplicht door in de bestreden beslissing te oordelen dat de overgelegde stukken niet als nieuw element kunnen worden beschouwd.

° Nochtans kan er geen enkel twijfel over bestaan dat de overgelegde documenten alsook de inhoud ervan wel degelijk als nieuwe elementen moeten worden beschouwd.

Met nieuwe elementen wordt bedoeld: gegevens die in de afgelopen asielprocedure niet konden worden aangebracht omdat men bvb. pas na het einde van de vorige asielprocedure in het bezit komt van documenten die de ingeroepen vrees voor vervolging aantonen.

Verzoeker wist tijdens de eerste asielprocedure echter niet af van het bestaan van het arrestatiebevel. Dit is zeer aannemelijk aangezien het kwestige document blijkbaar pas werd opgesteld nadat verzoeker Gambia was ontvlucht.

Verzoeker nam daarenboven pas kennis van het bestaan van de documenten toen hij contact opnam met zijn vriend in Gambia.

Verzoeker heeft pas een tweede en vervolgens een derde asielaanvraag ingediend nadat hij het arrestatiebevel had ontvangen.

Anderzijds brengt verzoeker aan de hand van een aantal brieven een begin van bewijs van zijn geaardheid naar voren.

Aangezien alle bij wet voorziene beroepsmogelijkheid tegen de negatieve beslissing inzake de eerste asielaanvraag reeds werden uitgeput en derhalve de eerste asielprocedure reeds volledig was afgesloten diende verzoeker noodgedwongen een nieuwe asielaanvraag te doen.

Het is onbegrijpelijk dat verweerster de derde asielaanvraag niet in overweging heeft genomen nu het om belangrijke documenten gaat, die zijn asielverhaal aannemelijk maken.

Alleszins maakt de brieven de asielrelaas plausibel.

De verklaringen van de kandidaat-vluchteling op zich kunnen gelden als voldoende bewijs van zijn / haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto — Vancouver, 1991,84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten.

Verzoeker heeft reeds in zijn eerste asielaanvraag reeds een zeer gedetailleerd relaas gegeven van de gebeurtenissen waarvoor hij Gambia is ontvlucht. In zijn tweede asielaanvraag levert hij het bewijs dat er een arrestatiebevel tegen hem is uitgevaardigd en hij nationaal wordt gezocht. Naar aanleiding van zijn derde asielaanvraag toont hij zijn homoseksuele geaardheid aan.

Het staat buiten kijf dat de gebeurtenissen voldoende ernstig en zwaarwichtig zijn om zich te kunnen beroepen op de in het vluchtelingenverdrag voorziene bescherming.

Het is een algemeen bekend feit dat homoseksualiteit in Gambia niet wordt getolereerd door de autoriteiten en dat er ten aanzien van hen een discriminatoir vervolgingsbeleid wordt gevoerd

Deze discriminatie – welke vaak uitmond in extreem geweld – leeft ook onder de Gambiaanse bevolking.

De problematiek heeft een nationaal karakter waardoor er geen intern vluchtalternatief voorhanden is (zelfs niet naar de buurlanden aangezien immers daar dezelfde discriminatie ten aanzien van homoseksuelen bestaat).

Er is sprake van een zeer kwetsbare minderheid welke geen enkele vorm van bescherming van de overheid kan genieten.

Dergelijke beslissing van niet in overwegingname is dan ook onredelijk.

Het middel is gegrond.”

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat artikel 51/8 van de vreemdelingenwet van toepassing is op een tweede of volgende asielaanvraag. Verwijzend naar voornoemde bepaling, stelt de verwerende partij dat de bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet aan de gemachtigde van de staatssecretaris toekent, beperkt is tot het nagaan of verzoeker, in verhouding tot een vorige asielaanvraag, nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, BS 4 oktober 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag) of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Inzake het door verzoeker aangehaalde arrest van de Raad van State van 13 december 2011 nr. 216.840 stelt de verwerende partij dat de feiten geheel anders zijn dan in huidige bestreden beslissing. De situatie is *in casu* niet vergelijkbaar. Waar verzoeker stelt dat hij op het ogenblik van de vorige asielaanvragen nog geen kennis had van het arrestatiebevel, merkt de verwerende partij op dat dit een loutere bewering is die verzoeker niet nader staaft. Bovendien merkt de verwerende partij op dat van een asielaanvrager kan worden verwacht dat hij actief meewerkt aan het onderzoek en zich informeert over de situatie in zijn land. Uit het feit dat verzoekers vriend hem telefonisch inlichtte en de brief verstuurde, blijkt duidelijk dat verzoeker hiertoe de mogelijkheid had. Verzoeker zet volgens de verwerende partij niet uiteen waarom hij niet eerder contact kon opnemen met zijn vriend in Gambia. De verwerende partij meent aldus dat het oordeel dat verzoeker het arrestatiebevel eerder kon voorleggen, niet kennelijk onredelijk is.

Met betrekking tot het gesolliciteerd karakter van de brief van verzoekers zus en van de ondersteuningsbrieven, ziet de verwerende partij niet in op welke wijze dit tot het onderzoek van de grond van de zaak zou behoren. Het gesolliciteerd karakter van een stuk is een eenvoudige constatacie die blijkt uit de aard van het stuk zelf, met name dat het werd opgesteld op vraag van verzoeker door iemand in zijn nabijheid. Aldus werd volgens de verwerende partij terecht geoordeeld dat aan een dergelijk schrijven geen bewijswaarde kan worden gehecht met betrekking tot de asielaanvraag. Met een dergelijk oordeel heeft de verwerende partij zich niet uitgesproken over de gegrondheid van de asielaanvraag maar volgens haar heeft zij enkel gesteld dat er geen afdoende verband is tussen deze stukken en de ingeroepen vervolgingsfeiten. De verwerende partij is de mening toegedaan dat zij haar appreciatiebevoegdheid niet heeft overschreden. Zij meent op geen enkel ogenblik te zijn overgegaan tot een beoordeling van de grond van de aanvraag. Waar verzoeker in het middel de motieven herhaalt in verband met zijn eerste asielaanvraag, merkt de verwerende partij op dat deze uiteenzetting geen verband houdt met de bestreden beslissing.

2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te

nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpcedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Uit de hierboven weergegeven bewoordingen van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet kan worden afgeleid dat de gegevens die in het raam van een meervoudige asielaanvraag worden voorgelegd:

- nieuw moeten zijn, *i.e.* niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, *i.e.* ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet;
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de

vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.

- indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Verzoeker voert in het middel aan dat de appreciatie of een nieuw stuk de beweerdte vrees voor vervolging of het beweerdte risico op ernstige schade kan gronden, niet kan gebeuren in de fase van de al dan niet in overweging neming van een nieuwe asielaanvraag. Enkel de commissaris-generaal is daartoe bevoegd. Verzoeker meent dat het arrestatiebevel aantoonde dat hij in zijn land nationaal wordt gezocht voor zijn homoseksuele geaardheid en dat hij dus wel degelijk zijn land van herkomst diende te ontvluchten. Dit document dateert van na zijn vlucht zodat hij er onmogelijk van op de hoogte kon zijn geweest op het ogenblik van de asielaanvraag. Ook de documenten uitgaande van familie en kennissen kunnen volgens verzoeker enkel door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op hun inhoud worden onderzocht. Verzoeker meent dat hij minstens een begin van bewijs voorlegt van zijn homoseksuele geaardheid. Daarom was de gemachtigde van de staatssecretaris ertoe gehouden de asielaanvraag van verzoeker door te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad van State van 13 december 2011 en stelt dat de gemachtigde van de staatssecretaris zijn bevoegdheid heeft overschreden door de inhoud van de nieuw voorgelegde documenten te gaan beoordelen. Verzoeker meent dat de door hem voorgelegde documenten nieuw zijn, zowel de documenten zelf als de inhoud ervan. Het gaat om belangrijke documenten die zijn asielaanvraag aannemelijk maken.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag van 19 januari 2012 een kopie van een arrestatiebevel voorlegde, waarover in de beslissing tot niet in overwegingname van 19 januari 2012 het volgende gesteld werd:

“Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij een kopie van een arrestatiebevel naar voren brengt dd. 10.01.11 waarbij opgemerkt moet worden dat een kopie van een document de echtheid ervan niet garandeert, dat de betrokkene verklaart dat het dateert van 10.01.11, dat als afgiftedatum 10/04/11 vermeld wordt, dat de betrokkene kennelijk niet op de hoogte is van de documenten die hij naar voren brengt, dat wat er ook van zij, de betrokkene dit document reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag.”

Verzoeker heeft geen beroep ingesteld tegen deze beslissing.

Op 13 februari 2012 dient verzoeker dan een derde asielaanvraag in, waarbij hij opnieuw een kopie voorlegt van hetzelfde arrestatiebevel, ditmaal per post verstuurd, een brief van zijn zus van 18 januari 2012 gericht tot de advocaat van verzoeker waarin zij verklaart dat haar broer homoseksueel is, een geboortakte van de zus van verzoeker, een enveloppe vanuit Gambia met onleesbare datumstempel, vijf brieven van Belgische vrienden van verzoeker met kopie van hun identiteitskaart waarin zij bevestigen dat verzoeker homoseksueel is. In het interview op 21 februari 2012 heeft verzoeker het volgende verklaard:

“De papieren die ik u overmaak hebben belang voor mij. De politie zou me gezien (hebben) nog in Gambia op 30.03.2011 maar dat was ik niet maar mijn broer. Ik ben naar hier gekomen vandaag omdat mijn leven en seksuele voorkeur in Gambia niet gewenst is. Ik kan niet terugkeren naar mijn land van herkomst. Ik kan niet terug omdat ik gezocht word, ik zal worden gedood omdat de wet dit voorziet. Gezien homoseksualiteit verboden is in Gambia zal ik worden gedood. Homoseksualiteit is verboden in Gambia. Ik heb gekozen om mij te outen, ik verberg niet langer mijn ware aard. Gedurende de 11 maanden dat ik hier ben heb ik al een paar relaties gehad, het is een leven dat ik niet meer wil verbergen. Voor die reden ben ik naar hier gekomen om een Beschermingsmaatregel te laten afdwingen.”

Waar verzoeker aanvoert dat de gemachtigde van de staatssecretaris zijn bevoegdheid heeft overschreden door de inhoud van de voorgelegde stukken te beoordelen, dient te worden benadrukt dat artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet weliswaar niet toelaat om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch niet uitsluit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8

november 2002, nr. 112 420). Artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “*ernstige aanwijzingen*” bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “*ernstige aanwijzing*” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om aan asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overweging B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris begrensd tot de beoordeling dat het nieuw gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld.

Er dient tevens te worden opgemerkt dat elk stuk dat nog niet werd voorgelegd ter beoordeling aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, niet automatisch als nieuw dient te worden beschouwd. Het begrip ‘nieuwe gegevens’ heeft immers niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

2.3.2.1. Verzoeker geeft in het middel vooreerst een uiteenzetting over het door hem voorgelegde arrestatiebevel. Over de kopie van dit arrestatiebevel werd echter reeds geoordeeld in de beslissing van 19 januari 2012 tot niet in overwegingname van zijn tweede asielaanvraag, zoals hierboven weergegeven. Verzoeker heeft geen beroep ingesteld tegen deze beslissing en legde bij zijn derde asielaanvraag ditzelfde stuk opnieuw voor, ditmaal per post verstuurd. In huidige bestreden beslissing wordt over dit stuk overwogen: “*Overwegende dat de betrokkene een arrestatiebevel naar voren brengt dd. 10.04.11 waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene dit document reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag.*” Dit werd ook al overwogen over dit stuk in de niet aangevochten beslissing van 19 januari 2012, waarin tevens gesteld werd dat een kopie de echtheid van een stuk niet garandeert. Verzoeker kan in huidig verzoekschrift geen kritiek uiten op het feit dat een stuk middels een vroegere niet aangevochten beslissing niet werd beschouwd als een nieuw element. In de huidige bestreden beslissing wordt louter herhaald dat dit stuk niet kan worden beschouwd als een nieuw element. Verzoekers uiteenzetting in huidig verzoekschrift doet geen afbreuk aan het feit dat wordt herhaald dat hij dit stuk reeds naar voor had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. In tegenovergesteld geval zou verzoeker immers telkens opnieuw een nieuwe asielaanvraag kunnen indienen met dezelfde reeds beoordeelde documenten. Alleszins toont verzoeker niet met concrete elementen aan dat het oordeel van de gemachtigde over dit document in huidige bestreden beslissing kennelijk onredelijk is.

2.3.2.2. Vervolgens bekritiseert verzoeker de beoordeling van de door hem aangebrachte documenten uitgaande van zijn zus en van zijn vrienden. In de bestreden beslissing wordt hierover gesteld:

“Overwegende dat de betrokkene een brief van zijn zus naar voren brengt over de problemen die hij in zijn land van herkomst gehad zou hebben waarbij opgemerkt moet worden dat informatie van familie van de betrokkene geen officieel door de autoriteiten opgestelde verklaring vervangt, dat het een volkomen getypt document is, dat het dan ook eender waar, eender wanneer, door eender wie opgesteld kan zijn, dat het een gesolliciteerd karakter heeft, dat het geschreven kan zijn op aanvraag, dat de betrokkene een dergelijke brief reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een enveloppe naar voren brengt waarin documenten verstuurd zouden zijn waarbij opgemerkt moet worden dat een enveloppe enkel is wat ze is, een enveloppe, een bewijs dat iets werd verstuurd zonder aanduiding van wat werd verstuurd. Overwegende dat de betrokkene vijf ondersteuningsbrieven naar voren brengt van mensen die verklaren hem te kennen waarbij opgemerkt moet worden dat brieven van kennissen geen officieel door de autoriteiten opgestelde verklaring vervangen, dat ze een gesolliciteerd karakter hebben, dat ze geschreven kunnen zijn op aanvraag, dat de betrokkene dergelijke brieven reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag.”

Waar verzoeker kritiek uit op het feit dat de stukken die verzoeker voorlegt gesolliciteerd zijn, dient te worden vastgesteld dat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de staatssecretaris om te oordelen dat brieven uitgaande van familie of van vrienden geen officiële door de autoriteiten opgestelde verklaring vervangen, dat ze een gesolliciteerd karakter hebben, dat ze geschreven kunnen zijn op aanvraag en dat verzoeker dergelijke brieven reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de

behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Uit de stukken van het dossier blijkt dat de bevoegde instanties naar aanleiding van verzoekers eerste asielaanvraag hebben gesteld dat verzoekers verklaringen inzake zijn homoseksuele geaardheid en de beleving ervan in Gambia niet geloofwaardig zijn, zodat het niet kennelijk onredelijk is om te oordelen dat gesolliciteerde stukken die betrekking hebben op hetzelfde element waarover de verklaringen van verzoeker niet geloofwaardig worden geacht, geen nieuwe element vormen in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet met concrete gegevens aan waarom deze vaststelling kennelijk onredelijk zou zijn of steunt op een foutieve feitenvinding. Evenmin kan aangenomen worden dat deze *prima facie* vaststelling een doorgedreven inhoudelijk onderzoek betreft waarbij de gemachtigde van de staatssecretaris zijn bevoegdheid op basis van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet overschrijdt.

Aan de hand van eerdere beslissingen kan onderzocht worden of de nieuwe elementen blij kunnen geven van aanwijzingen van gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade (RvS (cass) 3 november 2009, nr. 4987). Door de relevantie van het voorgelegde stuk te onderzoeken, maakt de verwerende partij zich geenszins schuldig aan machtsoverschrijding.

2.3.2.3. Waar verzoeker aanvoert dat niet kan worden getwijfeld aan zijn seksuele geaardheid en dat homoseksualiteit in Gambia strafbaar is, dient te worden vastgesteld dat dit de kern was van verzoekers oorspronkelijke asielaanvraag, waarover de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft geoordeeld dat *“Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw beweerde homoseksuele geaardheid en uw beweerde relatie met ‘V.B.’, en bijgevolg kan ook geen geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde en gevreesde mogelijke gevolgen van uw beweerde homoseksualiteit”*. De Raad bevestigt in zijn arrest van 30 november 2011 nr. 71 262 deze zienswijze.

De feiten en stukken die verzoeker aanhaalt in het kader van zijn derde asielaanvraag hebben nog steeds betrekking op wat hij reeds had aangehaald in zijn eerste asielaanvraag. De stukken en feiten hebben dus geen betrekking op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin verzoekers ze hadden kunnen aanbrengen, zodat in de bestreden beslissingen terecht wordt overwogen dat *“de betrokkene verklaart dat hij niet terug kan keren omdat hij vreest voor zijn leven waarbij opgemerkt moet worden dat deze verklaringen terugslaan op de redenen die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties, dat de betrokkene de conclusies van de Belgische asielinstanties niet weerlegt”*.

De omstandigheid dat verzoeker pas na zijn eerste asielaanvraag bepaalde stukken aan zijn familie en vrienden heeft opgevraagd en ontvangen, doet geen afbreuk aan het feit dat verzoeker deze stukken reeds vroeger had kunnen opvragen ter staving van zijn relaas en naar voor had kunnen brengen tijdens de eerste asielaanvraag, zoals in de bestreden beslissing wordt overwogen.

In het licht van het voorgaande kan worden besloten dat verzoeker er in het verzoekschrift niet in slaagt aan te tonen dat hij nieuwe gegevens heeft aangebracht die betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin hij ze hadden kunnen aanbrengen en die ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris kon bijgevolg terecht besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de aangevoerde elementen nieuwe gegevens uitmaken in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zijn of steunen op een foutieve feitenvinding. De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

2.3.2.4. Verzoeker verwijst naar het arrest van de Raad van State van 13 december 2011 nr. 216.840. Verzoeker toont echter niet aan dat dit op hem van toepassing is of dat de situatie gelijkaardig is. In deze zaak was er sprake van een overlijden dat was voorgevallen na de laatste fase van de procedure waarin dit feit kon worden aangebracht, en van de omstandigheid dat niet was nagegaan of dit overlijden reeds het voorwerp had uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag noch of het betrekking heeft op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de verzoekster ze had kunnen aanbrengen.

In casu werd hierboven vastgesteld dat het arrestatiebevel van verzoeker reeds werd voorgelegd naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag en dat feiten en stukken die verzoeker aanhaalt in het kader van zijn derde asielaanvraag nog steeds betrekking hebben op wat hij reeds had aangehaald in zijn eerste asielaanvraag. De stukken en feiten hebben dus geen betrekking op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin verzoeker ze had kunnen aanbrengen.

2.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit de bestreden beslissing blijkt dat rekening werd gehouden met al de door verzoeker aangevoerde elementen in zijn derde asielaanvraag. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

2.3.4. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

2.3.5. Waar verzoeker ten slotte de schending aanvoert van artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat dit artikel betrekking heeft op beslissingen genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en niet op beslissingen genomen door de gemachtigde van de staatssecretaris in het raam van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. De schending van artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet wordt niet dienstig aangevoerd. Waar verzoeker in dit verband machtoverschrijding en bevoegdheidsoverschrijding aanvoert, wordt verwezen naar punt 2.3.2 van dit arrest.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig augustus tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. L. VANDEKERKHOVE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. VANDEKERKHOVE

A. DE SMET